

Betejugul muscalului.

Ce mai boală o fi având rusul, că nici pe frontul de luptă, nici în lăuntruul țării — nu-i merg treburile bine. De când a izbucnit războiul mondial, afiția doctori, prim miniștri a avut Rusia, și s'a dus pe rând și Goremykin

și Stürmer și Trepov. Noul medic, prințul Galitzin dă mereu leacuri noi cu lingura colosului rusec, dar acesta bietul suferă mai departe de »krampex« și se ține de burtă și urlă și se vaită că-l doare și nu-i bine.

Poezii poporale

Spusuși-am eu, mândră, spus
Aseară, colea din sus,
Să-ți faci ie de colie
Să-mi fi dragă numai mie;
Dar tu mândră ți-ai făcut
Ie de colie verde
Ești dragă la căli te vede.

Nu-s mai rele frigurile
De cât cum sunt dragostile.
De friguri e puț un pat,
De dragă tînduți ca birbat.

Frunză verde nu-i uscată
Fost-am și tânăr odată,
Fost-am și tânăr ca vinul,
Dară m'a bătrănit chinul,
Fost-am tânăr ca vișarsul
Dar m'a bătrănit năcazul.

Frunză verde foi de nuc
Puișorul cel de cuc,
Vara vii, vara te duci,
Mă mir iarna ce mănânci.
Iarna mănăc mugur de lag
Și cânt codrului cu drag.
Și bel amă din izvor.

Și cânt codrului cu dor.
Și mănăc faguri de miere
Și cânt codrului cu jele
După mândruțele mele,
Cu ele mi-am petrecut
In zilele de demult.

Nime nu-mi știe anume
Ce năcaz eu trag in lume,
Ce necaz și ce durere
Pentru o biată de muieră.

Pentru mândră care-mi place
Nici să dorm, nu mi-se face,
Când e vremea să mă culc
O iau pe uliță și mă duc,
Noaptea întreagă mas tot duce
Pentru un pic de gură dulce.

Nu gândi, mândră, gîndi
Căci ca tine n'oi găsi,
Căci numai ulița-oi trece
Și ca tine mi capăt zece.

Tu mândră așa-i gîndit
Că eu sunt gunoi de curte
Și tu ești bujor de munte,
Dar gunoiul ploaia-i spală
Și tot e de trebuială.
Bujorul bruma-l lovește
Nimărui nu-i trebuiește.

Frunză verde de smochină
Ne-am iubit un an de zile
Și am trăit foarte bine,
Gura rea, vai, s'a aflat
Și dragostea ne-a stricat.

Cine mândră te-a mintit
Fie-i moartea de cuțit,
Și cine te-a desmintat
Fie-i moartea spânzurat.

Frunză verde de bujor
Scrisă e de un fecior,
Frunză verde iedera
De un junc George Vesa,
Frunză verde de cucechin
Din comuna Erdöskerek.

CUGETAREA UNEI FEMEII USOARE.

— Toți pentru una, una pentru toți.

MILIA JEREMEA

Când submarinele germane sunt pe lucru.

Următorul dialog telegrafic s'a încins între doi căpitani de marină englezi, pe mare:

Căpitanul John de pe vaporul Frohn: Încotro te duci?

Căpitanul Moh n de pe vaporul Lohn: În fundul mării.

Cuvinte ce nu trebuiesc uitate.

Nici un meșteșug nu e reu, că oamenii sunt răi.

Procopseala nu se cumpără cu bani,
Ci se câștigă cu ani.
Căci banii nu aduc procopseală,
Ci procopseala aduce bani.

Nimenea nu poate să zică: Acum le știu toate. De aceea, la orice treabă, pe Stan pătitul întrebă.

Nu cere dela prost învăț,
Și dela bătrân un băț.

Orb pe orb povățuind, cad amândoi în groapă.

Nu cine trăiește mult, știe multe, ci cine umblă mult, știe multe.

Toate strachinele nu sunt pentru ciorbă.

S'a dus bou, și s'a întors măgar.

Vremea învață pe aceia ce n'au dascăl.

Fiatra care se rostogolește din loc în loc nu prinde mușchi.

Unde nu e cap, vai de picioare.

Omul sfințește locul, iar nu locul pe om.

Toată lumea este școală.

Ursul nu joacă de voie, ci de nevoie.

Orice fel de meșerie
Nu e reu omul să știe.

Pe tot omul în viață
Patimele îl învață.

Cine a mâncat papară
Știe dulce-i or amară.

Să nu rizi de oameni sluzi,
De orbi, de schiopi și de muți.
Ci când vezi așa calici,
Doamne ferește să zici.

Fă bine și-l aruncă în drum, căci a face bine e totdeauna mai bine, decât a face reu.

De te latră vre-un câne,
Astupă-i gura cu pâne.

Orice la voile taje
Cu răul nu-l scoti la cale.

IUBIREA ȘI STOMACHUL.

Negustorul (catre un amorezat nenorocit): Dar bine, prostule, fata nu stie să gătească o mâncărică mai pofticioasă, și tu te necăjești acum că ți-a respins oferta de dragoste?... Mai bine o iubire nefericită, decât un catar de stomac cronic.

NU PROGRESEAZĂ MAESTRUL.

Doamna (care servește de model): Dar, bine, maestrul! Văd că d-ta nu progresezi de loc la terminarea tabloului.

Maistrul (picior amarezat, în extaz, transportat): Scrupă doamnă, să nu te surprindă așa ceva. În fiecare zi, devii tot mai îmbărsă, și așa trebuie să aduc tot nouă schimbări la chipul d-tale dragălaș de pe tablou.

Poezia soldatului

Vai ce jale și suspino
M'au cuprins astăzi pe mine,
Când mă pregătesc să pornesc
Dela sinul părintesc.
Multe nu pot să grăesc
Văzând că toți mă jelesc.
Mai cu seamă pe prea iubiți
Supărații mei părinți.
Frunză verde și-o nuia,
Dragă poezia mea,
Toată ziua mă gândesc
C'acu trebuie să pornesc.
Mă gândesc la a mea viață,
La dulcea mea tinereță.
Ată, trasă prin inel
Mi's cam slab și tinerel,
Bate vântul, bate rece,
Is în vârstă de optsprezece,
Cucule, pană albastră
Vino până la fereastră,
Să-mi duci astă poezie
În țara cea mai pustie,
La apusul soarelui,
În țara americanului,
La tăicuțul meu dorit
De mult de mine despărțit.
O, prea dorite părinte,
Nici nu mi-am adus aminte
Când de-acasă ai plecat
Tare micuț m'ai lăsat.
D'ai ști, tată, cum nu ști,
La mine mult te-ai gândi.
Veste tată vei căpăta
La loc când m'oi așeza.
Frunză verde de lăptucă
Vine vremea să mă duca.
Rău mă doare inima
Când oi eși din casa mea.
Astăzi trece, mâne vino,
Rău bate inima n mine
Vine ziua de pornit.
Și ceasul de despărțit.
În voreț eu oi eși
Și toate le-oi implini,
Ziua bună mi-oi lua
Dela toți din casa mea.
Rămâi mamă sănătoasă,
Te las cu inima arsă,
Dumineca când va veni
La mine te vei gândi,
Să mă vezi venind din sat
Că de mine ți-a fost drag,
Că eu câte am voit
Toate mi le-ai implinit.
Jale-mi-i și n'am ce face
Dacă nu se pune pace,
Că poruncă cătănească
Musai toți s'o implinească
Rămas bun, bătrânilor,
Bătrânilor, doritilor,
Moșule, ai bătrânit,
Tot n'ai loc de odihnit,
Vei lucra, vei chinui
Până n'apoi oi veni.
Prea iubite, voi, surori
Tinere ca niște flori,
Plângemă-ți și lăcrămați,
De mine să nu uitați,
Căci un frate ați avut
Și pe el iar l'ați pierdut.
Rămas bun, mătușelor
Dorite și scumpelor,
Foaie verde lemn uscat
Prea doriti piciceni din sat,
Dinure voi eu mă alog
La cătane ca să plec.

In sat când o să porniți
La mine voi să gândiți.
Frunză verde lemn uscat
Când am fost fetelor drag
M'au luat domni sub steag.
Fetelor, să mă jeliți,
La mine voi să gândiți.

Frunză verde trei inele
Scrisă cu dor și cu jale,
Frunză verde lemn uscat
Din comuna Temessag.
Foa-e verde de alun
De Martinovici Crăciun.

IN TREN, PE DRUM.

Primul călător: Bine, frate, nu vezi că geamantanul d-tale, va cădea îndată peste capul femeiei tinere, ce-ți sade în față.

Al doilea călător: Lasă să cadă. Păi, tocmai asta aștept! Căci voi să intru în vorbă cu draguța domnișoară, și nu știu cum. Poate că geamantanul în căderea lui — îmi va da ocazie să leg conversație cu dânsa.

PICTORUL PROST ȘI ARTA.

Pictorul: M'am hotărât să dau cu totul dracului zugrăvitul.

Prietenul răutăcios: Așa e bine, dragă, fă și tu ceva pentru artă.

PENTRU A SCAPA DE
PLICTISEALA.

Servitoarea (către stăpâna ei): Te rog, doamnă, tinărul cu părul lung ce a venit acum, a lăsat caetul lui cu poezii în paltonul ce l'a atârnat în coridor. De bună seamă, că din caetul asta vrea să cetească în seara asta la invitați. N'ar fi bine, doamnă, să-i ascund caetul?

Dorul de frate.

Oh săraca mea viață
Cum o trăiam cu dulceață,
Mai înainte de război
Nu știam ce sunt nevoi,
Nici dureri și nici suspine
Și nici gând de țări străine
Am avut un frățior,
Ne nîlneam adese ori
Și ne vorbeam despre toate
Fără s'avem gând de moarte,
Și îndată 'n acest război
Ne chemară și pe noi.
De-acasă când am plecat
Ziua bună ne-am luat,
Dela părinți și soție
Și-am lăsat copii puștii,
De-acas odat' am plecat
Că la Sebeș ne-au chemat,
Când în Sebeș am sosit
Îndată ne-am despărțit,
Ne scriam câte o carte
Ca să știm de-a noastră soarte,
Dar din al cincilea August
Tot aștept după răspuns
Dela scumpul frățior
Pe care-l jesele cu dor.
El răspuns nu mi-a mai scris,
Căci viața i-s'a stins
Pe câmpul de război
Murind împreună cu alți eroi
Dumnezeu să-l odihnească,
De acum până 'n vecie
Pomenirea lui să fie.
Oh, și părinții de acasă
Că mult dor acu-i apasă
Și scumpa lui soție
Rămasă cu o fetiță
Care-l strigă pe uliță;
Oh dulce fetiță orfană
Numai de trei ani la vară
Ai rămas cu dor și jale.
Dar acum mă las de scris,
Nu mai pot de-atâta plâns.

Scrisă de soldatul Simion Voca din reg. 13, din comuna Jam.

România și povestea târgului cu pielea ursului din pădure.

O revistă umoristică germană publică caricatura asta în care arată cum englezul șiret, rusul fățarnic și francezul rafinat au promis regelui României la verzi și uscate, împărțirea Eu-

ropei după război în așa fel, ca din România mică să iasă o Românie mare, — și când colo dintr'o Românie mică n'a ieșit nimic.

Judecătorul și plângerea chelneritei.

Judecătorul (către acuzatoare, o chelnerită): Acuzatul v'a rămas dar dator patru coroane, pentru mîncarea comandată în biroul d-tale și țigări mai furat o sărutare... Cât faec asta cu totul, la socoteală?

CUM CIRCULĂ AZI TRENURILE.

Călătorul (către șeful de stație): Așa dar numai două trenuri circulă acum pe linia asta? Spune-mi, te rog, domnule șef, ce faci atunci toată ziua? Șeful de tren: Ce să fac? Aștept întâi primul tren și apoi aștept să vie și al doilea tren.

POETUL NEINTELES.

Marele poet satiric al Germaniei, cu ironia lui mușcătoare, a spus în patru versuri, de ce cei mici la suflet nu l'au înțeles în scrisul lui:

— Rare ori m'ați înțeles,
Rare ori, v'am înțeles și eu
Și numai când în noroi ne-am
Ne-am înțeles îndată!

VACA INTELIGENTĂ.

Doamna din oraș: Se spune că vacile sînt tare prostuțe.
Slujnica la vaci: Dar văcută mea, Heana, nu e proastă, dragă doamnă. Ea a născut chiar anul trecut un vițel cu doi capii.

Cuminte fără păreche

De Ioan Borcea.

(Cronica nr. 100)

Iar bietul Pavel nu mai știa al cui e de bucurie. El secerul împăratului, tată împărătesei, luase de om mare. A și zis el în prosula lui cătră nevasta sa, când se întorceau acasă dela ospăț în trăsură cu patru oișe: Tu nevastă, bine-ai zis cine-a zis.

— Când va vrea norocul să-ți întoarcă pasul, nu-ți aduce ani ce-ți aduce ceasul.

Așa-i bărbate, așa-i. Bău seamă că s'a împlinit și la noi zisa vorbeii: «Când vrea Dumnezeu, și dracul vine la om cu colaci». Și multe vor fi mai ciomor-măit ei până au ajuns la țința cea nouă, la casele cele minunate, cu care i-a dăruit ginerele lor, împăratul, ca să trăiască zile albe după cele negre.

Trăit-au împăratul și împărăteasa, destulă vreme fericiți și cu pace, cum abia s'ar putea povesti. Dar «Ucigătoacă» nu doarme. El umblă prin ține să învâjbească oamenii, își bagă limba unde nu-i fierbe găina și face zile fripte oamenilor.

Avea adecă împăratul obiceiul, că nici o judecată nici împăciuire nu făcea între oameni singur, ci totdeauna cu împărăteasa îi împăca. Dela o vreme ea făcea pace între oameni, fără să mai întrebe pe împăratul, că ce și cum, iar acesia era foarte mulțumit cu ea.

Intr'un târziu s'a întors lucrul pe dos și împăratul i-a spus, că fără de el să nu mai facă nici o judecată, căci, mă rog și-a spălat cine și-a spălat gura către împăratul că oamenii zic că împărăteasa e mai învățată decât el. Impărăteasa i-a promis, că nu va mai face și va fi ascultătoare: dar vorba scurtă, ea nu și-a putut ținea cuvântul.

S'a întâmplat adecă, că tocmai la un târg de țară al orașului, în care trăia împăratul, acesta s'a fost dus de acasă; bag seamă cu pușca după iepuri.

Doi oameni dintr'un sat vecin s'au inteles cum ar fi astăzi să meargă pe mâne la târg. Dar, unul avea căruță și cal nu; altul avea o iapă; dar căruța ba. S'au socotit să prinză amândoi, unul să dea căruțul și altul iapa, și așa au plecat de noapte la târg să ajungă din vreme. Pe cale omul cu iapa fiindu-i somn, trezește pe cel cu căruțul și îi zice: «Vecine te rog, mai mână și dă-i iapa, să mă pun și eu să atipesc puțin, că mi-se închid ochii de somn. Acesta ascultă, și hi! merge, dela o vreme iapa stă și fără a se socoti mult lată un mânz, de să te tot uști la el. Omul cu căruța, ce se socotește, ce nu, destul că se apucă și curăță iapa frumos, ia mânzul, îl pune sub căruța lui într'o gaură făcută de vreme în coșul căruței dinapoi: în urmă trezește pe cel cu iapa și zice: «Scoală vecine, să vezi ce n'ai mai văzut de când ți-a crepat Dumnezeu ochii. Căruța mea — miră-te vecine dragă — a fâtat un mânz».

— Vorbă să fie. A fâtat iapa mea, ca tocmai pe vremea aceasta i-e în plineste scotgul. De altcum nu te mai

face de răs! Cine a mai auzit să fete căruța? Te-râde cine te aude!

— Ba nu glumă, vecine, doară eu nu-s copil, uite gaura pe unde a ieșit. Mânzul e al meu și vorba e gata.

— Da cum să nu? Aș fi tocmai bun de pus la fum, când te-aș crede. Nu-ți las mânzul odată cu capul.

Și tot așa din vorbă în vorbă, până au apucat să meargă la împăratul să-i impăce.

Impăratul, cum am zis nu era acasă, ei s'au tânguit împărătesei, iar aceasta i-a întrebat: A căruța este iapa?

— A mea, jupâneasă împărăteasă.

— Bine. Desprinde-o dela căruța și o ține de trău, iar tu omule, prinde de căruța, plecați unul la dreapta și altul la stânga, și după care va merge mânzul, al aceluia să fie.

Mânzul, firește, a mers după iapă și oamenii astfel împăcați au plecat în târg.

Când erau să iasă din curte, se întâlnesc cu împăratul, și întrebându-i ei îi spun toată treaba.

Acesta s'a mâniat foc pe împărăteasa și intrând în casă îi zise răstit: «Fiindcă nu m'ai ascultat și te-ai amestecat iar, ai făcut singură judecata, îți spun acum, rupt-ales, că amândoi nu mai mâncăm pită și sare dintr'un blid. Acum numai decât să te duci dela mine.

— Dar fiindcă eu te iubesc atât, cât poate tu nu ești vrednică, te las să-ți iai din casă tot ce vei avea tu mai drag.

— Bine, împărate, mă voi duce fără nici o supărare, dacă-i treaba așa, te rog însă iartă-mă să șed aici încă până de seară, să mai cinăm odată amândoi și apoi va fi cum va vrea Dumnezeu.

Impăratul s'a nvoit, și venind seara, împărăteasa a gătit niște dragute de bucate, că se fi mâncat să nu te mai sature. Punând și o sticlă cu vin pe masă, după ce a mâncat bine, au început a gusta câte puțin vin și numai ce împăratul adoarme dus, de gândea că l'a lovit în cap cu ceva. Impărăteasa adecă pusese în paharul împăratului niște praf, de care dacă beai adormi ca mort. Adormind împăratul, ea a poruncit de a veni o trăsură înaintea ușei și întunec fiind, ea a luat pe împăratul în brațe, a încuiat ușile și s'a pus în trăsură și au plecat amândoi, el dormind, ea râzând.

Dela o vreme trecând puterea prafului, împăratul se deșteptase, se șterse la ochi și strigă: «cine e aici?»

— Eu sunt aici, răspunse împărăteasa.

— D'apoi cum, și ce faci aici?

— Nimic, ce să fac. Ia mă duc acasă, după cum mi-ai poruncit astăzi.

— Bine, bine. Tu te duci, dar au cum mă aflu aici cu tine?

— Așa — zise împărăteasa. Aceasta s'a întâmplat după voia ta, împărate.

— După voia mea? — întrebă împăratul vânăt-verde de mânie.

— Da! după voia ta. Tu ai zis și mi-ai iertat să-mi iau cu mine ce voi avea mai drag din casă. Apoi eu ni-

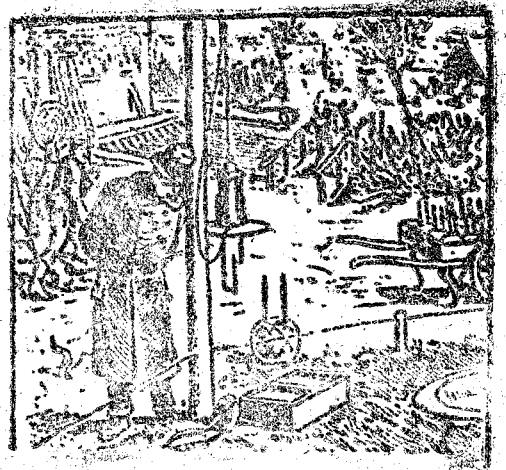
mic din ce aveam noi în casele noastre nu am așa drag ca pe tine. Și așa iam făcut cum ai zis, te-am luat numai pe tine, căci tu-mi ești mai drag.

Impăratul o îmbrățișă cu căldură și zise: «Vino, să ne întoarcem înapoi la căsuța noastră, că văd eu, că tu ești cuminte fără seamă». Și s'au întors; iar de-atunci pacea n'a mai fugit dela casa lor, au arătat la oaltă ca două degele dela o mână.

Și de-or mai fi trăind, ei o fi știind iar eu gal cu povestea și:

Incălecai pe-o sea
Și o-am spus așa,
Bine-ar fi de var plăcea.

GHICITURI

Ce va să zică chipul acesta?

Aflați!

Ce va să zică chipul acesta?
Aflați!

Editor și redactor responsabil: D. Birăuțiu
Tipografia «Poporul Român» VII, Ilka-utca 56.

Calendarul „Poporului Român”

Prețul unui exemplar este de 60 fileri, plus
porto postal 10 fileri.

Calendarul „Cucului” pe 1917

Prețul unui exemplar este de 50 fileri, plus
porto postal 10 fileri.

Calendarul „Foi Ilustrate” pe 1917

Prețul unui exemplar este de 50 fileri, plus
porto postal 10 fileri.